

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 198/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. mája 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 19/2016 z 23. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. februára 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 19/2016 z 23. novembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplývajú tieto skutočnosti:

«Rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 2.12.2014, sp. zn. 6 T 42/2007, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Trenčín z 5.8.2015, sp. zn. 6 T 42/2007, bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.7.2001 (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s trestným činom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm. d) Trestného zákona. Krajský súd v Trenčíne odvolanie sťažovateľa uznesením z 30.6.2015, sp. zn. 2To/33/2015, na verejnom zasadnutí zamietol ako nedôvodné. Proti rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne podal v zmysle ustanovenia § 368 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Trestný poriadok“) sťažovateľ z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie, v ktorom zhrnul skutkové a právne problémy spočívajúce v tom, že:

- bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a spravodlivé súdne konanie
- Krajský súd v Trenčíne neodstránil nezákonnosť v konaní Okresného súdu Trenčín.»

3. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté.

4. Sťažovateľ vytkol, že celé trestné konanie nebolo vedené zákonným spôsobom, a poukázal na to, že:

„Kľúčovým by podľa sťažovateľa mala byť exhumácia a následná pitva mŕtvoly [REDAKOVANÉ], ktorá je spôsobilá formulovať záver, ktorá z osôb sedela na mieste vodiča. Až po vykonaní exhumácie a následnej pitvy sa môžu vyvrátiť dôvodné pochybnosti o vine sťažovateľa, ktoré vznikli v prípravnom, ako aj v súdnom konaní...“

Odmietnutie dôkazu, ktorý je spôsobilý privodiť zmenu dokazovanej okolnosti je markantným porušením ústavne garantovaného práva na obhajobu a súdnu ochranu sťažovateľa. Jedná sa o porušenie zásadné, ktoré kardinálnym spôsobom zasiahlo do možnosti sťažovateľa uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby.

Svojim konaním tak orgány činné v trestnom konaní znemožnili sťažovateľovi uplatnenie jeho procesných práv. Sťažovateľ považuje takéto konania za neobjektívne a zjavne nerešpektujúce pravidlá spravodlivého procesu.“

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na obhajobu zaručené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 19/2016 z 23. novembra 2017 porušené bolo

2. Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 19/2016 z 23. novembra 2017 a vec vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5000 eur, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 76,75 eur na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Eduarda Veterníka, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

8. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 1. marca 2019 v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

12. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

III.

13. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu, na obhajobu a na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu, keďže podľa neho celé trestné konanie nebolo vedené zákonným spôsobom, a to predovšetkým preto, že došlo k odmietnutiu dôkazu spôsobilého privodiť zmenu dokazovanej okolnosti.

14. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

15. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je

zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

16. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

17. Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone. Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

„Ako vyplýva z obsahu podaného dovolania, obvinený ho, rovnako ako svoje odvolanie i podstatnú časť svojej obhajoby uplatňovanej v priebehu celého konania, založil predovšetkým na zamietnutí jeho návrhu na doplnenie dokazovania vykonaním exhumácie a následnej pitvy zomrelého [REDAKOVANÉ] za účelom znaleckého posúdenia jeho zranení a mechanizmu ich vzniku.

Najvyšší súd k tomu vo všeobecnosti uvádza, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na vykonanie, respektíve doplnenie dokazovania môže za istých okolností skutočne predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak však len vtedy, ak súd zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nevysvetlí nemožnosť vykonania dokazovania, respektíve nadbytočnosť a nepotrebnosť jeho doplnenia a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že konanie nebolo vedené objektívne a že zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného, a teda aj naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. To znamená, že hoci obsahom práva na obhajobu je aj právo navrhnúť dôkazy a tomu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu sa

takýmito návrhmi adekvátne zaoberať, a teda najneskôr pred meritórnym rozhodnutím im buď vyhovieť alebo ich odmietnuť, respektíve rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 a ods. 11 Tr. por. (ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por.) nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom.

... pokiaľ príslušné, vo veci konajúce orgány činné v trestnom konaní, napriek existencii okolností, zjavne nasvedčujúcich tomu, že k smrti [REDAKOVANÉ] došlo v súvislosti s trestným činom, nenariadili prehliadku a pitvu jeho mŕtvoľy, nespochybniteľne postupovali v rozpore s dotknutým ustanovením Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. a dopustili sa tak markantného porušenia ustanovení regulujúcich postup orgánov činných v trestnom konaní pri zisťovaní skutkového stavu veci. Skutočnosti tiež zodpovedá, že v konaní pred súdom bol opakovane odmietnutý návrh obvineného na doplnenie dokazovania vykonaním exhumácie a následnej pitvy zomrelého [REDAKOVANÉ]. K tomu však treba dodať, že na nariadenie exhumácie mŕtvoľy, ktorá nebola prehliadnutá a pitvaná, ustanovenie § 115 ods. 2 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. súd (a v prípravnom konaní prokurátora) len oprávňuje, a nie zaväzuje.

Konštatujúc uvedené, dovolací súd ďalej skúmal, či predmetné procesné pochybenie orgánov činných v trestnom konaní v spojení s nenariadením exhumácie mŕtvoľy [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] súdom prvého stupňa dosahuje v kontexte prejednávaného prípadu, vzhľadom na jeho okolnosti a vykonané dokazovanie, ustanovením § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. vyžadovanú kvalitu porušenia práva na obhajobu obvineného, pričom dospel k záveru, že v danom prípade sa nejedná o porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom.

Dôsledkom nerešpektovania ustanovenia § 115 ods. 1 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. a neuplatnenia postupu podľa § 115 ods. 2 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. de facto bolo, že súd nedisponoval dôkazom jednoznačne preukazujúcim konkrétnu medicínsku príčinu smrti poškodeného [REDAKOVANÉ]. Najvyšší súd je však toho názoru, že v situácii, keď je evidentné, že poškodený zomrel následkom zranení, ktoré utrpel pri dopravnej nehode, nie je z hľadiska rozhodnutia súdu o otázke viny obvineného žiadnym spôsobom rozhodujúce, akým konkrétnym zraneniam zomrelý podľahol. Vykonanie exhumácie a následnej pitvy mŕtvoľy poškodeného [REDAKOVANÉ] by tak z hľadiska

dokazovania mohlo mať význam len vtedy, pokiaľ by sa dalo čo i len očakávať, že na ich základe zadokumentované zranenia menovaného poškodeného budú spôsobilé preukázať, akým spôsobom k nim došlo a najmä, na ktorom mieste v motorovom vozidle poškodený v čase jeho nárazu sedel. Z prípadného vykonania obvineným požadovanej pitvy zomrelého však, vychádzajúc z doposiaľ vo veci vykonaných dôkazov, nemožno rozumne očakávať ani len možnosť formulácie takýchto záverov. Totiž, aj napriek tomu, že u poškodeného [REDACTED] a tiež u samotného obvineného boli všetky ich zranenia dôkladne zdokumentované a boli predmetom znaleckého posúdenia, ustanovený znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, [REDACTED] v rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní konštatoval, rozsiahlo odborne argumentujúc a reagujúc pritom aj na znalecký posudok vyhotovený na základe zadania obhajoby znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, [REDACTED], a znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline a obsah výpovede [REDACTED] [REDACTED], že na základe zistených zranení poškodeného [REDACTED] a obvineného [REDACTED] nemožno spoľahlivo ustáliť ani mechanizmus ich vzniku, no najmä nie na akých miestach v motorovom vozidle v čase pred dopravnou nehodou sedeli. Podľa neho nemožno preto zistenia takéhoto charakteru očakávať ani od prípadnej analýzy zranení zomrelého [REDACTED]. Správne preto postupoval súd prvého stupňa, keď, zväziac na jednej strane vážnosť takéhoto zásahu do osobnostných práv, a na druhej strane absenciu reálnej možnosti získania relevantného dôkazu, ktorý by bol spôsobilý privodiť zmenu dokazovanej skutočnosti, nepostupoval podľa § 115 ods. 2 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. a odmietol návrhy obvineného na doplnenie dokazovania v tomto smere.

Treba dodať, že okresný súd sa s návrhom obvineného na doplnenie dokazovania vykonaním exhumácie a následnej pitvy zomrelého [REDACTED] vysporiadal aj po procesnej stránke správne, keď uznesením vyhláseným na hlavnom pojednávaní podľa § 272 ods. 3 Tr. por. tento odmietol. Dôvody svojho rozhodnutia následne zhrnul aj v odôvodnení rozsudku...

Za skutkového stavu, aký hol v zmysle odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa týmto zistený na základe vykonaného dokazovania, keď skutočnosti významné pre rozhodnutie, najmä obvineným namietaná skutočnosť, že nesesedel v čase nárazu

motorového vozidla na mieste vodiča, boli spoľahlivo a bez akéhokoľvek priestoru pre pochybnosti preukázané už inými vykonanými dôkazmi, vyhodnotil aj dovolací súd vykonanie exhumácie a následnej pitvy ako nadbytočné. Je pravdou, že ustáliť, na ktorých miestach sa jednotliví členovia posádky havarovaného motorového vozidla nachádzali v čase nárazu, nebolo možné ani z technického hľadiska a ani zo znaleckého skúmania zranení poškodeného [REDAKOVANÉ] a samotného obvineného, ale skutočnosť, že to bol práve obvinený, ktorý predmetné motorové vozidlo viedol, sa podarilo objektivizovať na základe iných dôkazov, a to najmä výpovedí hneď niekoľkých svedkov, ktorým sa obvinený (respektíve vo vzťahu k poškodenému [REDAKOVANÉ] jeho otec [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] st.) bezprostredne po nehode priznal k tomu, že vozidlo ako vodič viedol on ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] i [REDAKOVANÉ]). S týmito korešpondovali aj závery znaleckých posudkov znalcov z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria (vo vzťahu k vyjadreniam obvineného, že v dôsledku utrpeného otrasu mozgu si podstatnú časť prežitých skutkových okolností nepamätá), závery znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], závery znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline i ďalšie listinné dôkazy, podrobne popísané v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa.

... súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por...

Z podstaty dovolateľom uvádzaných námietok, spočívajúcich v spochybňovaní správnosti záverov znaleckého dokazovania, a tým aj v nesprávnom vyhodnotení dôkazov (podaných znaleckých posudkov), a tiež v popieraní spáchania skutku, vyplýva, že ide o námietky rýdzo skutkového charakteru, smerujúce jednak proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, proti správnosti a úplnosti zisteného skutku, ale predovšetkým proti spôsobu, akým prvostupňový aj odvolací súd hodnotili dôkazy.

... Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu

zo zákona nevyplýva. Hodnotenie dôkazov totižto nenapĺňa žiadny dovolací dôvod. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd nemohol námietkam obvineného založeným na vlastnom hodnotení vykonaných dôkazov priznať v rámci dovolacieho konania žiadnu relevanciu.“

18. Závery najvyššieho súdu sú v napadnutom uznesení zdôvodnené riadne a presvedčivo, uznesenie nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Najvyšší súd svoje závery týkajúce sa kľúčovej námietky sťažovateľa, že nebolo vyhovené jeho návrhu na vykonanie exhumácie a následnej pitvy zomrelého ██████████, čím došlo k odmietnutiu dôkazu spôsobilého privodiť zmenu dokazovanej okolnosti, náležite a vyčerpávajúco odôvodnil. Zároveň ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa odôvodňujúcu porušenie jeho práv ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv. Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľa, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Rovnako nemožno dospieť ani k záveru, že by bol výklad najvyššieho súdu z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný v takej miere, aby v dôsledku toho mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právne posúdenie veci sťažovateľa zo strany najvyššieho súdu je ústavne akceptovateľné a nemá znaky svojvôle alebo arbitrárnosti.

19. Je potrebné opätovne zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému najvyšší súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu spĺňalo požiadavku ústavnosti

(odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

20. Skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom uznesení zaujal právny názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v napadnutom uznesení takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu nedopustil.

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, jeho právom na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a tiež jeho právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by reálne signalizovala možnosť po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie ním označených práv.

22. Na základe uvedených skutočností, vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

23. Ústavný súd pre úplnosť dodáva, že k ústavnej sťažnosti bolo pripojené plnomocenstvo na zastupovanie advokátom JUDr. Eduardom Veterníkom, pričom ako splnomocniteľ bola označená [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], teda osoba odlišná od osoby označenej ako sťažovateľ. Z obsahu

plnomocenstva ďalej vyplýva, že [REDAKOVANÉ] splnomocnila uvedeného advokáta, aby ju zastupoval v súvislosti s poskytovaním právnej pomoci v jej právnej veci v záujme ochrany a presadzovania jej práv a oprávnených záujmov. Plnomocenstvo bolo podpísané [REDAKOVANÉ] a advokátom JUDr. Eduardom Veterníkom. Uvedené plnomocenstvo nie je v súlade so zákonom o ústavnom súde, avšak ústavný súd nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku, keďže by to bolo z hľadiska výsledku konania bezvýznamné vzhľadom na jeho záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti.

24. Pretože došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2019